

»Nu bitten wir den heyligen Geist...«
Ko je pesem utihnila, je vzel bogovec Spangenberg, da bi razložil. Hreščeče mu je jel trgati berilo kašelj iz srenje. Prenehal je brati, dokler se ni šum usopil. Samo ena pljuča so hropla venomer glasno iz nadehe.

Bogovec je vedel:

»Prvo talno vreme ga bo vrglo v bodilj. Težak je, debeljak in pijanec. Ne bo prenesel.«

Dobral je iz postile in pel s srenjo Gospodnje prošnje. Potem je poklical k pokori. Odvezoval je, iz najglobljega spoznanja pa mu je hotelo posili obsojati, ko je te svoje verne primeril z gorečniki, ki so mu bili nedavno vstali v sanjah. In kakor na svoji zadnji poti v Kranj, je trpel:

»Kakšno erbsčino si mi zapustil, Gašper Rakovec? Ti da so orožniki čiste besede iz duha? Ne bom jim sodil za hofartnost in glupo oholnost, za okornost norskega želovanja, za lakomijo, za pijanost in prijazen do obnoženj. Kako pak morejo biti dediči in erbiči božje dobrote, ker so moji le iz mesa in zaradi mestjanskih novcev, katere hote upravljati, in ne iz duha, ki oživlja, da se človeku ne spolzne in ne išče prijazni škofljih v Ljubljani z zaduštvom in srečenjem. Herre Gott, ti jih sodi po čislju in vagi.«

Odvezal je in pozval:

»Obudimo vero!«

Obudili so vero v pesmi »Wir gleuben all an eynen Gott...«

On pa je vzel kruh in kelih in povzdignil. Cerkev je pela:

SASA ŠANTEL: S POLJA.

»Jesaia dem Propheten das geschach, das er ym geyst den herrn sitzen sach...«

Zadnji v vrsti so peli, prvi so pristopali in jih je obhajal iz kruha in kelihov. Ko pa so pristopili zadnji, so peli prvi. Potem je molil zahvalo in blagoslovil. Strupeno mrzlo je bilo v prostoru. Neugasljivo hropenje nadešljevega se je budilo v oboke. Vonj vina iz kelihov je ugasnil. Trudno je odpevala srenja, ko je molil:

»Der herr segene dich vnd behüte dich.«

»Der herr erleuchte seyn angesicht vbir dyr vnd sey dyr gnedig.«

»Der herr gebe dyr frid...«

* * *

Premražen, truden in nestrpen, da sam ni vedel zakaj, je hodil bogovec po svojem stanu. Pijača iz jutra ga je bila ubila. Ko so bili mestjani odšli, je bil namreč zajel še iz svojega. Iz prve motnosti je poželel prijateljskega pogovora in se je jadel nad Dachsom, da ga ni:

»Nikoli ga ni, kadar bi ga rad. Da vohuni? Norstvo! Poznam lahkega človeka. Na Dolenjskem je spet. Po zidanicah prezimuje. Tam mu je prijetno. V Kranji je tegoba ob oholnih, slabo vino, pa morda še nadležna Kristančeva vdova, kateri je obljubil, da jo bo vzel.«

Bridko se je nasmehnil:

»Hudo možu, ki je vdovi obljubil zakon.« Zopet je premišljal učitelja, vzporedil sebe obenj in našel:

»Srečni Johannes: Tegoba življenja mu ni sojena. Gre, kamor ga je volja, nič ne ve za žalost mrtve samote. Nikoli ni bil star in ne bo, Wassermannov ščenec bo prej. Meni pa ni, da bi vstal in šel. Vsake stopnje me je strah. Tonem proti volji v nenavidnem sosedstvu in prigrustni dobroti norskega Abdiije in krgave Jezabele, ne morem vziti in iti. Kdo me bo dvignil, ko bo red, da bom moral odtod? Kako je to v meni? Kako je v učitelju? Ali trpiva iz enega istega z dvema duhovinama: z nemirno in z mrtvo, s tegobno v meni in lotriško v njem? Volo et vado quo volunt... Deus an Satan? Moj Bog! Saj niti hoteti ne morem iz sebe, niti hodim ne več!«

In še bridkeje se je zavedel:

»Ne ljubim, ne črtim. Ali še živim? Ali je to življenje, da čakam in čakam iz ne-